

V Brně 4. 5. 2018

Vážená paní ředitelko,

upřímně Vám děkuji, že jste takto slavnostně ocenila práci mé dcery. Velmi, velmi si toho vážím.

Shodou okolností to bylo právě včera, 3. 5. po poledni, kdy jsme se dozvěděli, že byla u přijímacího řízení na francouzské lyceum úspěšná. Byla šťastná, to ano, ale až teprve s Vámi na pódiu si uvědomila, co její "úspěch" vlastně také znamená. Že už nebude moci být žákyní Vaší školy. Školy, se kterou srostla už v útlém dětství a do které vlastně posledních několik let chodila každý den. Nedovede si to zatím vůbec představit. Hudba je její vášeň a bude to její láska na celý život. Za tuto lásku vděčí škole a všem svým vyučujícím (jichž si hluboce vážím), kteří se jí hodně věnovali. Jejich zájem, jejich vedení a jejich nasazení není jen tak nějaká práce, je to dar. Dávají sami sebe a zapomínají u toho měřit čas a úsilí.

Vždy jsem si toho byla vědoma a nikdy jsem jejich práci nebrala jako samozřejmost. Není to práce snadná, ale je jisté, že je to práce veledůležitá. Na první pohled to tak sice nevypadá. Ale ve skutečnosti není důležitější práce než vzbuzovat v dětských duších lásku ke kráse. Bez jasu a čistoty jejich "duší" se tento svět nepohne správným směrem. Omlouvám se, zní to pateticky, zní to jako klišé a trochu se mi přičí se takto vyjadřovat. Je to však pravda. Minimálně v mém světě.

Zde tedy zpověď jedné vděčné matky. Kéž by potěšila, kéž by přinesla sílu všem, kteří už se cítí vyčerpaní a potřebují slyšet, že se nevyčerпали nadarmo. Že někomu (a tedy i celku) přinesli mnohem víc, než to na první pohled vypadá.

Bude-li se Vám to zdát vhodné, paní ředitelko, prosím přečtěte tento email na poradě učitelům, či jim ho předejte jinou formou.

A ještě jednou děkuji, moje dcera nemohla zažít důstojnější ukončení studia. (Pokud propadne nebo onemocní žalem po domově, přijdeme v dubnu požádat, aby se mohla vrátit zpátky.)

S úctou,

M. Zelinková

matka veteránka (v září tomu bude 17 let, kdy jsem do Vaší školy přivedla své první dítě)